

Η ιστορία του αρχάγγελου Ραφαήλ και του Τοβία [από το βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης Τωβίτ] (μέρος 2ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Κατά την ημέραν εκείνην, που συνέβησαν τα γεγονότα αυτά, ενεθυμήθη ο Τωβίτ τα χρήματα, τα οποία είχε παραδώσει στον Γαβαήλ, ο οποίος έμενεν στους Ραγους της Μηδίας.

Ο Τωβίτ εσκέφθη και είπεν στον εαυτόν του: “Εγώ παρεκάλεσα τον Θεόν να με πάρη από τον κόσμον αυτόν. Διατί, πριν πεθάνω, δεν καλώ τον υιόν μου τον Τωβίαν, να του φανερώσω την υπόθεσιν των χρημάτων αυτών;”

Εκάλεσε, λοιπόν, αυτόν και του είπε: “Παιδί μου, όταν αποθάνω, να με θάψης • και πρόσεχε, να μη καταφρονήσης και παραμελήσης την μητέρα σου. Να τιμάς αυτήν όλας τας ημέρας της ζωής σου και να πράττης το ευάρεστον εις αυτήν. Ποτέ να μη την λυπήσης.

Θυμήσου, παιδί μου, ότι πολλούς κινδύνους επέρασε δια σέ, όταν ακόμη σε είχεν εν

τη κοιλία της. Όταν αποθάνη, θάψει την κοντά μου στον ίδιον τάφον.

Παιδί μου, όλες τας ημέρας της ζωής σου να ενθυμήσαι Κυριον τον Θεόν μας. Μη θελήσης ποτέ να διαπράξης αμαρτίαν και να παραβής τας εντολάς αυτού. Όλας τας ημέρας της ζωής σου να πράττης το δίκαιον και το ορθόν. Ποτέ δε να μη βαδίσης τους δρόμους της αδικίας.

Διότι, όταν συ πράττης το αληθές, το σύμφωνον προς τας εντολάς του Κυρίου, θα κατευοδώνωνται τα έργα σου, όπως και όλων εκείνων οι οποίοι εφαρμόζουν δικαιοσύνην.

Από τα υπάρχοντά σου δίδε ελεημοσύνην. Μη στενοχωρηθή και μη λυπηθή το μάτι σου, όταν πράττης ελεημοσύνην. Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου από κάθε πτωχόν τότε δε και το πρόσωπον του Θεού δεν θα αποστραφή ποτέ από σέ.

Ανάλογα με τα αγαθά, τα οποία έχεις, κάμνε ελεημοσύνην. Εάν έχης ολίγα, από τα ολίγα αυτά μη φοβηθής να ελεήσης.

Διότι έχε υπ' όψιν σου ότι, όταν κάμνης ελεημοσύνην, καταθέτεις πλούσιον θησαυρόν δια τον εαυτόν σου εις ημέρας ανάγκης σου.

Διότι η ελεημοσύνη γλυτώνει τον άνθρωπον από τον αιώνιον θάνατον και δεν τον αφήνει να εισέλθη και να μείνη στο σκότος του άδου.

Είναι δώρον αγαθόν η ελεημοσύνη δι' όλους εκείνους, οι οποίοι την ασκούν ενώπιον του υψίστου Θεού και εις δόξαν του Θεού.

Πρόσεχε, παιδί μου, τον εαυτόν σου από κάθε παρνεϊαν. Σου δίδω μίαν πρωταρχικής σπουδαιότητας συμβουλήν• να λάβης ως σύζυγόν σου γυναίκα από τους απογόνους των προγόνων σου. Μη πάρης σύζυγον αλλόθρησκον και αλλοεθνή, η οποία δεν ανήκει εις την φυλήν του πατρός σου. Διότι ημείς είμεθα τέκνα των προφητών. Ο Νώε, ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ, είναι οι από αρχαιοτάτων χρόνων ευλογημένοι πρόγονοί μας. Ενθυμήσου, παιδί μου, ότι αυτοί όλοι επήραν συζύγους από τους ομοεθνείς των. Και είδαν πλουσίας τας ευλογίας του Θεού εις τα τέκνα των, οι δε απόγονοί των θα κληρονομήσουν την γην.

Και τώρα, παιδί μου, άκουσε και αυτήν την συμβουλήν μου. Να αγαπάς τους ομοεθνείς σου. Να μη αλαζονευθής εις την καρδίαν σου απέναντι των αδελφών σου και των υιών και των θυγατέρων του λαού σου, ώστε να μη καταδεχθής να λάβης σύζυγον από τας θυγατέρας του λαού. Διότι μέσα εις την υπερηφάνειαν υπάρχει ο όλεθρος και πολλή αναστάτωσης, μέσα δε εις την ράθυμον και απράγμονα ζωήν υπάρχει ξεπεσμός και μεγάλη φτώχεια, διότι η ραθυμία και η τεμπελιά είναι η

μητέρα της πείνας.

Μη κρατήσης, έστω και επί ολίγον χρόνον, τον μισθόν παντός ανθρώπου, ο οποίος θα εργασθή εις την υπηρεσίαν σου, αλλά να του τον αποδώσης αμέσως. Έτσι δε και ο Θεός θα αποδώση εις σε τον μισθόν σου, εάν εργασθής εις αυτόν. Πρόσεχε τον εαυτόν σου, παιδί μου, εις όλα τα έργα σου και να είσαι συνετός και ευγενής εις όλην σου την συμπεριφοράν.

Εκείνο το οποίον συ αποστρέφesai και δεν θέλεις οι άλλοι να το κάμουν εις σέ, μη το κάμη και συ εις κανένα. Ποτέ να μη πίνης οίνον μέχρι μέθης και ποτέ να μη συναναστροφής με μεθυσμένους εις την πορείαν του βίου σου.

Από το ψωμί σου δίδε εις εκείνον, που πεινά, και από τα ενδύματά σου δίδε εις εκείνους, οι οποίοι είναι γυμνοί. Ό,τι σου περισσεύει δώσε το ελεημοσύνην και ας μη λυπηθή ποτέ ο οφθαλμός σου, όταν συ πράττης ελεημοσύνην.

Διδε απλοχερα τους άρτους σου κατά τον εντάφιασμόν των δικαίων, μη δίδης όμως δια τους αμετανοήτους πονηρούς και κακούς.

Να επιζητής πάντοτε συμβουλήν από κάθε σοφόν και φρόνιμον άνθρωπον και ποτέ να μη καταφρονήσης συμβουλήν συνετήν και χρήσιμον.

Πάντοτε εις κάθε καιρόν να δοξολογής Κυριον τον Θεόν και από αυτόν ζήτησε να είναι ευθείαι αι πορείαι του βίου σου, και να κατευοδώνη πάντοτε όλας τας οδούς και τας αποφάσεις σου. Διότι τα ειδωλολατρικά έθνη δεν έχουν σκέψεις και αποφάσεις ορθάς. Αλλά μόνον ο Κυριος δίδει όλα τα αγαθά και αυτός όποιον θέλει, τον ταπεινώνει κατά την βουλήν του. Και τώρα, παιδί μου, να ενθυμήσαι πάντοτε αυτάς τας εντολάς μου, και να μη εξαλειφθούν ποτέ από την καρδίαν σου.

Και τώρα τελευταία σου καθιστώ γνωστόν το ποσόν των δέκα αργυρών ταλάντων, τα οποία έχω καταθέσει στον Γαβαήλον, τον συγγενή του Γαβρία, ο οποίος μένει στους Ραγους της Μηδίας.

Μη φοβήσαι, παιδί μου, επειδή εγίναμεν πτωχοί, διότι υπάρχουν και θα υπάρχουν εις σε πολλά αγαθά, εάν ευλαβήσαι τον Θεόν, εάν απομακρυνθής από κάθε αμαρτίαν και πράξης κάθε τι, το οποίον είναι ευάρεστον ενώπιον του Θεού”.

Απεκρίθη ο Τωβίας και είπε προς αυτόν: “Πάτερ μου, θα πράξω όλας τας εντολάς όσας μου έδωσες.

Αλλά ειδικώς δια τα χρήματα, πως θα ημπορέσω να τα πάρω, αφού δεν γνωρίζω αυτόν τον άνθρωπον;”

Ο πατήρ έδωκεν εις αυτόν την χειρόγραφον απόδειξιν της καταθέσεως των χρημάτων και του είπε: “Αναζήτησε και ευρέ ένα άνθρωπον, ο οποίος θα έλθη μαζί σου προς τον Γαβαήλον, και εις αυτόν εγώ τον συνοδόν σου θα δώσω τον μισθόν του, εφ’ όσον ζω ακόμη. Πηγαινε λοιπόν εκεί, δια να αναλάβης τα χρήματα”.

Ο Τωβίας εξήλθε, δια να αναζητήσει άνθρωπον ως συνοδόν του. Ευρήκε δε τον Ραφαήλ, ο οποίος ήτο άγγελος, αλλά ο Τωβίας δεν το εγνώριζεν αυτό.

Ηρώτησε, λοιπόν, τον άγγελον: “Μηπως γνωρίζης τους τόπους εκείνους στους Ραγους της Μηδίας και είναι δυνατόν να έλθω και εγώ μαζί σου;”

Ο άγγελος του απήντησε: “Θα πορευθώ μαζί σου και την οδόν εγώ γνωρίζω καλά. Μαλιστα δε έχω διανυκτερεύσει πλησίον του αδελφού μας, του Ισραηλίτου τούτου, του Γαβαήλ”.

Ο Τωβίας του είπε: “Περίμένέ με, δια να αναγγείλω τούτο στον πατέρα μου”.

Ο άγγελος του απήντησε: “Πήγαινε και μη βραδύνης”.

Ο Τωβίας επανήλθεν στο σπίτι του και είπε προς τον πατέρα: “Ιδού, ευρήκα άνθρωπον, ο οποίος θα έλθη μαζί μου”. Ο πατήρ είπε προς τον υιόν: “Φώναξέ τον να έλθη εδώ, δια να γνωρίσω καλά από ποίαν φυλήν κατάγεται αυτός και αν είναι αξιόπιστος να ταξιδεύση μαζί σου”.

Ο Τωβίας τον εκάλεσε και εκείνος εισήλθεν στον οίκον του Τωβίτ. Ο Τωβίτ και ο ξένος αλληλοεχαιρετήθησαν.

Είπεν εις αυτόν ο Τωβίτ: “Αδελφέ, από ποίον φυλήν και από ποίαν πατριάν είσαι συ; Πές μου το”.

Εκείνος του απήντησε: “Φυλήν και πατριάν ζητείς η ένα μισθωτόν συνοδοιπόρον, ο οποίος θα συμπορευθή μαζί με το παιδί σου;” Ο Τωβίτ του απήντησε: “Αδελφέ, θέλω να μάθω το γένος και το όνομά σου”.

Εκείνος τότε του είπεν: “Εγώ είμαι ο Αζαρίας, ο υιός του μεγάλου Ανανίου από τους ομοεθνείς σου”.

Ο Τωβίτ του είπε: “Αδελφέ, καλώς ήλθες στο σπίτι μου και μη οργισθής εναντίον μου, διότι εζήτησα να μάθω την φυλήν σου και την οικογένειάν σου. Συ είσαι συγγενής μου, από γενεάν καλήν και αγαθήν, διότι εγώ εγνώριζα τον Ανανίαν και τον Ιωνάθαν, τους υιούς του μεγάλου Σεμεί, όταν μαζί επηγαίναμεν εις τα Ιεροσόλυμα, δια να προσκυνήσωμεν και εφέραμεν μαζί μας τα πρωτοτόκια και τα

δέκατα από τα προϊόντα μας. Δεν απεμακρύνθηκαν και εκείνοι ποτέ από την ευθείαν οδό του Κυρίου, όπως, δυστυχώς, απεμακρύνθηκαν και επλανήθηκαν οι άλλοι αδελφοί, οι ομοεθνείς μας. Από καλήν ρίζαν κατάγεσαι, αδελφέ μου.

Αλλά πές μου, σε παρακαλώ, ποίον μισθόν θα σου δώσω; Εγώ προτείνω να σου δίνω μίαν δραχμήν δια κάθε ημέραν και να παρέχω εις σε και το παιδί μου ο,τι άλλο σας χρειάζεται κατά την πορείαν.

Αλλά και άλλην επί πλέον αμοιβήν θα δώσω εις σέ, εάν επιστρέψετε υγιείς”.

Συνεφώνησαν και οι δύο επί του σημείου αυτού. Ο πατήρ είπε τότε προς τον Τωβίαν: “Ετοιμάσου δια το ταξίδι. Και στους δυο σας εύχομαι κατευόδιον”. Ο υιός του, ο Τωβίας, ητοίμασε τα απαραίτητα δια τον δρόμον. Ο δε πατέρας του του είπε: “Πήγαινε μαζί με τον άνθρωπον αυτόν και εύχομαι, όπως ο Θεός, που κατοικεί στον ουρανόν, κατευοδώση τον δρόμον σας και ο άγγελος του Κυρίου ας βαδίζη μαζί σας”. Εβγήκαν από το σπίτι και οι δυο, ο Τωβίας και ο συνοδός του, δια να αναχωρήσουν. Ο κύων του παιδιού, του Τωβίου, επήγαινε μαζί τους.

Οταν ο Τωβίας ανεχώρησεν, η Άννα η μητέρα του, έκλαυσε και είπε προς τον Τωβίτ: “Διατί έστειλες το παιδί μας εις ταξίδι μακράν από ημάς; Αυτός εισερχόμενος και εξερχόμενος στο σπίτι μας, ενώπιόν μας, δεν ήτο ράβδος στηρίγματος και χαρά εις ημάς;

Ποτέ μη φθάση και έλθη το αργύριον εκείνο. Ας χαθή το χρήμα εκείνο, προκειμένου να χάσωμεν ημείς την παρουσίαν του αγαπημένου μας παιδιού.

Δεν υπάρχει δι’ ημάς μεγαλύτερα ικανοποίησις από το να ζη τα παιδί κοντά μας, όπως μας εδόθη από τον Θεόν”.

Ο Τωβίτ της απήντησε: Μη μεμψιμοιρής και μη στενοχωρήσαι, αδελφή. Το παιδί μας θα επιστρέψη υγιές. Και τα μάτια μας πάλιν θα το ίδουν.

Διότι ο καλός άγγελος θα συμπορευθή μαζί με αυτό και θα κατευοδωθή το ταξίδιόν του και θα επιστρέψη υγιές”. Εκείνη, όταν ήκουσε τα παρήγορα αυτά λόγια, έπαυσε πλέον να κλαίη.

συνεχίζεται...